

RUGBI

Corespondență specială din Paris de la

Robert BARRAN
redactor șef
la „Miroir Sprint"

„Cocoșul galic" din nou la București

U.T.A.

campioană de toamnă ?

Chipul „bătrînului"

LERETER

pare să fi depășit acest gînd, în așteptarea „marilor bătălii" din primăvară

Foto: Paul ROMOȘAN

SPORT
NOIEMBRIE 1968
22

PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAŢIONAL PENTRU EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 22 (237)
ANUL XXI
NOIEMBRIE
1968

Colegiul de redacţie: **Matei ASLAN** (Matty), **Dimitrie CALLIMACHI** (redactor responsabil), **Ioan CHIRILĂ**, **Nicolae MĂRĂŞESCU**, **Nicolae NEDEF**, **Angelo NICULESCU**, **Paul OCHIALBI**, **Paul ROMOŞAN**, **Rodica ŞICLOVAN**.
Prezentarea grafică: **Mircea PATRICHI**. Tehnoredactor: **Gh. DEDIU**.
Corector: **Gh. RANETTI**. Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic **«Casa Scînteii»**.

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta 16, Bucureşti — 22. Telefoane: 11 01 13 şi 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni—30 de lei; 1 an—60 de lei.
43 806

Viorica și soțul ei, triplusaltistul Octav Viscopoleanu, nu se supără, din contra: «bucuroși de oaspeți!»

Superlativul Viorică

Medalia de aur pe care a cucerit-o la săritura în lungime la Jocurile Olimpice din Mexic este un superlativ al Viorică Viscopoleanu.

Medalia olimpică de aur este un superlativ al Viorică pentru că ea a cucerit-o — în cea mai selectă confruntare — stabilind un excelent record mondial — 6,82 m.

Medalia de aur a Viorică, ce i-a fost decernată la Ciudad de Mexico, este triumful românesc olimpic înălțat la rangul suprem de superlativ.

Este un triumf înălțat la rangul de superlativ pentru că nici un alt sportiv român nu a reușit pînă la ea să obțină medalia olimpică de aur și cu record mondial. La Jocurile Olimpice de la Helsinki, din anul 1952, trăgătorul Iosif Sârbu a cucerit medalia de aur cu 400 puncte din 400 posibile. Dar cifra nu a însemnat decît egalarea recordului mondial. Iolanda Balaș a cucerit medalia de aur la Jocurile Olimpice de la Roma și de la Tokio cu 1,85 m și, respectiv, 1,90 m — cifre care au însemnat, însă, numai recorduri olimpice (Ioli avîndu-și recordul mondial — 1,86 m — semnat în 1960, însă înainte de Roma, și cel de 1,91 m — în picioare și astăzi — realizat în 1961 la Sofia). Mihaela Peneș a primit și ea medalia de aur la aruncarea suliței la Jocurile Olimpice de la Tokio în urma performanței sale de 60,54 m — cifră care nu a reprezentat nici măcar record olimpic, deoarece în calificări atleta sovietică Elena Gorceakova devenise recordmană mondială cu o aruncare de 62,40 m. Lia Manoliu a cucerit la a cincea sa Olimpiadă medalia de aur la aruncarea discului cu performanța de 58,28 m, care a însemnat numai record olimpic. Taleristul Ion Dumitrescu a devenit campion olimpic la Roma cu rezultatul de 192 de puncte — record olimpic, iar cu patru ani în urmă, la Melbourne, pistolarul Ștefan Petrescu primise laurii olimpici pentru cele 587 de puncte ale sale — record olimpic.

Dar acest superlativ pe care l-a izbutit la Ciudad de Mexico nu reprezintă pentru Viorica Viscopoleanu apogeul aspirațiilor sale. Ne referim la cifra de 6,82 m — record mondial...

•

— Dragă Viorica, spune-le cititorilor noștri, prin intermediul revistei SPORT, dacă proba de săritură în lungime-femei poate sau nu să rezerve de-acum înainte vreo surpriză de proporții, de tipul rezultatului de 8,90 m al săritorului nord-american Bob Beamon.

— Mi-ar plăcea ca răspunsul meu să nu fie înțeles ca un gest de îngîmfare. Cifra de 6,82 m, mărturisesc, nu m-a dat gata. Dimpotrivă, mi-a întărit convingerea că pista de tartan le poate fi un prieten de nădejde și săritoarelor în lungime. La «săptămîna preolimpică» de anul trecut de la Ciudad de Mexico aș fi fost în stare să realizez acest 6,82 m, dar toate încercările mele au purtat pecetea fricii. Mi-era frică să nu depășesc pragul și, din cauza asta, bătaia o făceam chiar cu 20—30 de centimetri în defavoarea mea. Dar, spre bucuria mea, anul acesta, la Ciudad de Mexico, nu mi-a mai fost frică. Totuși, am avut și la Olimpiadă o reținere: nu eram sigură că m-am restabilit complet după accidentarea la genunchiul piciorului de bătaie.

— Dacă ai fi știut că ești sută la sută validă, crezi că ar fi fost și la sectorul de săritură în lungime femei aceeași înghesuială de oficiali ca și după săritura lui Beamon?

— Cred! Cred cu orice risc. Și cred cu orice risc pentru că sînt convinsă că începînd din 1969 vor fi consemnate primele aterizări uluitoare dincolo de 7 metri.

— Care va fi proxima ocazie cînd îți vei anunța tentativa unei asemenea aterizări?

— Campionatele europene în aer liber de la Atena. Va fi și acolo pistă de tartan. Ce n-aș da să fiu prima dincolo de 7 metri!

— Olimpiada de la München va favoriza senzaționalul la săritura în lungime? Crezi în sărituri în jurul a... 8 metri?

— Nu! Categoric, nu! Este o imposibilitate ca femeile să pătrundă în rezervația bărbaților: spațiul între 8 și 9 metri.

•

Medalia de aur cucerită de Viorica cu record mondial la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico este un superlativ care deschide romîncei noastre calea spre alte superlative. Primul, adică următorul, ni l-a desconspirat chiar Viorica: dincolo de 7 metri! Nu ne îndoim că va izbuti, așa cum nu ne-am îndoit cînd în decembrie 1967 i-am pronosticat în cadrul unui interviu-anchetă o medalie de aur la Ciudad de Mexico.

Horia CRISTEA

HANDBAL

„CUPA ORAȘULUI BUCUREȘTI" A RĂMAS ACASĂ !

Iată că, pentru a 8-a oară consecutiv, «CUPA ORAȘULUI BUCUREȘTI» a rămas la ea acasă, împodobind vitrina handbalului românesc.

Ultimul joc, România—Iugoslavia, a fost și cel mai dramatic. Timp de aproape 60 de minute, handbaliștii Iugoslaviei au condus cu o diferență care, teoretic, le aducea invidiatul trofeu. Ultimul minut al partidei, care desemna pe cîștigătoarea turneului, a făcut ca tabela de marcaj din sala Floreasca să arate scorul final al întîlnirii: 20—20. Deci, egalitate. În această situație, echipa României a ocupat însă primul loc în clasamentul general și a fost declarată cîștigătoarea turneului. Așadar, victorie. Dar, o victorie care trebuie, de fapt, să ne pună pe gînduri pentru viitor.

Cîteva cuvinte acum pe marginea celor văzute. Handbalul și-a pierdut — din păcate — din spectacol, devenind acum un joc de obstrucție, un joc mult prea... bărbătesc. Locul frumoaselor acțiuni a fost luat acum de o luptă permanentă pe semicerc, iar arbitrii sînt nevoiți prea des să dicteze «LOVITURĂ DE LA 9 METRI». Faultul este acum la modă. Aceasta implică o orientare specială în spre fructificarea aruncărilor de pedeapsă. Din ce în ce mai mult se remarcă faptul că din sumedenia de astfel de lovituri se ratează multe goluri și,cum orice competiție se joacă pe goluri, noi trebuie să ne pregătim în mod deosebit și în această direcție.

Turneul, aflat la cea de-a IX-a ediție, a deschis sezonul competițional internațional.

P.R.

În fotografie, GH. GRUIA, «tunarul» echipei noastre, în acțiune. (Fază din întîlnirea România — Spania 28-13).

POȘTA redacției

IOSIF IACOB — Beiuș. În momentul de față nu există în țara noastră nici o lucrare despre «Culturism». Dar, după cum ne-a asigurat editura C.N.E.F.S., în primul trimestru al anului viitor veți putea găsi în librării volumul atît de mult dorit.

VELICA BOCA — Tecuci. Am transmis felicitările dumneavoastră fotbaliștilor noștri, care au reușit să termine la egalitate meciul cu echipa Angliei, campioană mondială. Am fi foarte bucuroși dacă am avea prilejul să vă facem mai des asemenea servicii.

RADU ANGHEL — Reșița. Iată rezultatele obținute de reprezentativa noastră de polo la Jocurile Olimpice de la Roma (1960). 3—4 (1—2) cu Italia, 2—3 (0—1) cu U.R.S.S., 3—3 cu echipa unită a Germaniei, 5—4 (3—3) cu Olanda, 6—4 (4—1) cu Statele Unite, 5—0 (3—0) cu R.A.U., 4—1 (1—0) cu Japonia. Poloiștii noștri s-au clasat atunci pe locul cinci.

SANDU LUPESCU — Craiova. Fostul mijlocaș dreapta al echipei Dinamo București, Petru Emil, joacă acum la C.F.R. Cluj, în categoria B. Emil nu este un jucător de... peste 35 de ani, cum sînteți dumneavoastră... informat. El nu are încă nici 30. S-a născut la 28 septembrie 1939. Ținînd seama de actuala poziție în clasament a feroviarilor clujeni, nu ar fi exclus să-l vedem pe fostul internațional jucînd din nou în A.

DAN VOINESCU — Maliuc. Singurele țări care nu au lipsit de la nici o ediție a Jocurilor Olimpice moderne sînt Grecia, Statele Unite, Anglia și Australia. La Jocurile Olimpice de iarnă nu au absentat sportivii din Austria, Cehoslovacia, S.U.A., Finlanda, Franța, Canada, Polonia, Ungaria, Anglia, Norvegia, Italia, Elveția și Suedia.

LIVIU CONSTANTINESCU — București. Ce valoare a avut primul record olimpic la 100 m bărbați? Pentru vremea aceea, adică la prima ediție a Jocurilor, care au avut loc în 1896, timpul realizat de americanul Thomas Burke (12,0) însemna, fără îndoială, o performanță remarcabilă. Astăzi, însă, nici fetelor nu le mai trebuie atîtea secunde pentru a străbate suta de metri. După cum știți, la J.O. din Mexic atleta americană Wyomia Tyus a cîștigat această probă cu 11,0!

ADRIAN RODESCU — Piatra Neamț. Sînteți un mare admirator al fotbaliștilor de la U.T.A. (credem că nu datorită actualei poziții în clasament) și ne cereți adresa antrenorului jucătorilor arădeni pentru a-l felicita. Notați-vă: Strada Poetului Nr. 1, Arad. Tot pe această adresă le puteți scrie și jucătorilor dumneavoastră preferați.

LIDIA CROITORU — Brăila. Aveți un album «original» în care nu figurează decît... căpitanii echipelor de fotbal. V-au rămas cîteva pagini albe, deoarece nu știți cine sînt căpitanii formațiilor F.C. Argeș, Rapid, A.S.A. Tg. Mureș, Jiul și Progresul București. Iată-i în ordinea amintită: Ion Barbu, Ilie Greavu, Gavrilă Raksi, Petre Libardi și Nicolae Oaidă.

ION CONCIU — Oradea. Cine a fost campioana țării la fotbal între 1951 și 1953? Cu siguranță, sînteți un suporter al echipei Steaua București și ne-ați pus această întrebare pentru a arăta răspunsul colegilor care simpatizează alte formații. Vă răspundem cu plăcere: în anii 1951, 1952 și 1953 campioana țării a fost echipa C.C.A.

Visătorii moldoveni ...

Reportaj de G. ȘTEFĂNESCU   Fotografii: I. MIHĂICĂ

Nu putem afirma că activitatea sportivă în dulcele tîrg al ieșilor ar străluci. Am exagera și nu aceasta ne este intenția. Dacă vă vom spune, însă, că fața de ceea ce am întîlnit aici în urmă cu 10 ani, prezentul sportiv ni s-a înfățișat în culori dintre cele mai atrăgătoare, vă rugăm să ne credeți că nu facem o afirmație de complezență.

Lăsînd deoparte fotbalul, copil năzuros, care nu se sfiește să facă necazuri și altor centre, cu alte pretenții, emise în virtutea unei străvechi tradiții sportive, Iașul a început să devină o forță în tot mai multe ramuri de sport. S-a impus pentru calitatea rugbiului practicat aici. S-a făcut cunoscut pentru virtuozitatea voleibalistelor de la Penicilina. Și-a cîștigat stima pentru progresul uimitor realizat în scrimă, ca și pentru emanciparea boxului, ajuns astăzi să se măsoare și să obțină chiar victorii în fața reprezentativelor Galațiului, Brăilei și Constanței.

Unii „teoreticieni" susțin că moldovenii și deci și ieșenii, sînt prin excelență oameni visători, sînt poeți. Ei susțin în continuare că firea lor în nici un caz nu este cea care să reliefeze campionul sportiv.

Moldovenii au într-adevăr o oarecare înclinație spre poezie, dar aceasta este înclinația românului, luat în general. În ceea ce privește calitățile ce-i sînt reclamate unui sportiv, care-i numai moldoveanului — și ți le va demonstra. Au demonstrat-o cu prisosință rugbiștii lui «Jijel» Drobotă, boxerii de la clubul sportiv Nicolina, scrimerii clubului Politehnica ca și cei de la clubul sportiv Municipal...

*

Echipa de volei Penicilina Iași a luat ființă în anul 1961 cînd a jucat în calificări pentru divizia B. În întîlnirile din calificări, Penicilina a realizat un adevărat tur de forță, obținînd promovarea fără să fi pierdut vreun set. A jucat în B în perioada 1962—1963 cînd a ocupat locul V, pentru ca imediat în sezonul următor să termine întrecerea pe primul loc, fapt care i-a conferit dreptul de joc în prima divizie a țării. Așadar, Penicilina Iași se găsește în momentul de față în cel de al patrulea sezon de activitate în A, după ce, în disputele ultimelor două campionate s-a situat în clasamentele respective pe merituosul loc III.

SPORTUL IEȘEAN ÎN CIFRE

La o populație de aproximativ 160 000 locuitori:

• Sportivi legitimați:	2 150	(571 fete)
• Maeștri ai sportului:	15	
• Sportivi de categoria I:	100	(19 fete)
• Sportivi de categoria a II-a:	327	(91 fete)
• Antrenori:	112	
• Arbitri:	235	
• Instructori sportivi:	304	
• Secții pe ramuri de sport:	187	(din acestea doar 51 beneficiază de serviciile unor antrenori).

Interesant de menționat la această echipă, considerăm, e faptul că pregătirea fetelor este asigurată de operatorul chimist Nicu Roibescu, un om entuziast, însă fără o calificare specială (nu este profesor de educație fizică). Nicu Roibescu a obținut, totuși o calificare — aceea de antrenor de categoria a III-a. Rezultatele sale le apreciem însă egale cu cele ale unui antrenor de volei categoria I sau poate și mai și ...

După cum vă veți putea da seama parcurgînd rîndurile inserate sub

(continuare în pag. 6)

Penicilina Iași — Medicina București 3—0 (4,7,8). *Atacă Penicilina. Sus, la fileu, Aurelia Căunei (componentă a lotului național). Dintre jucătoarele ieșence mai pot fi văzute Carolina Nan și Ana Chirițescu.*

În fotografia de jos, echipa de volei Penicilina în timpul salutului sportiv. Zîmbește cititorilor revistei, Carolina Nan.

Fostul campion național, actualul antrenor Dumitru Gheorghiu în mijlocul unei grupe de elevi. Lucrează la mănuși cu Gh. Călin, component al lotului național de tineret.

(urmare din pag. 5)

titlul «Din Letopisețul sportului ieșean» scrima a fost cunoscută pe aceste meleaguri încă de la începutul secolului trecut. S-a întîmplat însă ca aceasta să fie dată uitării, să fie neglijată o bună bucată de timp și anume pînă în anul 1961, cînd antrenorul Nicolae Pufnei (fost sportiv al clubului C.C.A.) a venit în Iași să reanime o ramură de sport atît de dragă cîndva moldovenilor. Și succesul bunelor intenții ale antrenorului Pufnei a întrecut orice așteptări. De la primul apel făcut ieșenilor, pentru ca amatorii de scrimă să se prezinte într-o anumită după-amiază la sala «Sport și Muzică», pentru începerea lecțiilor de inițiere, sala a fost asaltată de peste 500 de tineri și tinere. A urmat, bineînțeles, o riguroasă triere, iar astăzi antrenorul Nicolae Pufnei, beneficiind și de ajutorul cîtorva sportivi mai experimentați, formați tot de el, în Iași, își poate permite să inițieze în tainele luptei cu sabia, spada și floreta, un număr de aproximativ 50 de tineri și tinere de la clubul sportiv Politehnica și clubul sportiv Municipal.

Munca însuflețită a antrenorilor, asociată cu talentul, ambiția și vigoarea «visătorilor» moldoveni a făcut ca din rîndurile scrimerilor ieșeni să se detașeze un Dan Irimiciuc, un Dan Popescu, în prezent componenți ai lotului național, cîștigători a numeroase concursuri republicane (Irimiciuc a obținut locul VII la Campionatele Mondiale de tineret — Teheran 1967), ca și alți numeroși floretiști, sabreri și spadasini, care fac astăzi cinste nu numai bătrînului oraș moldovean, ci țării întregi.

O altă ramură de sport care a obținut la Iași succese remarcabile în ultimul timp este boxul. Secția de box a clubului sportiv Nicolina cuprinde 85 de sportivi legitimați, precum și alte cîteva zeci (și în această constă marele succes) care își așteaptă legitimarea. Un grup de 4 antrenori, condus de fostul nostru campion Dumitru Gheorghiu, abia poate face față numărului impresionant de tineri care umplu zilnic, pînă la refuz, marea sală de antrenament, utilată cu aparatură dintre cele mai perfecționate. Ajutoarele antrenorului coordonator: Nicolae Florescu, Leonida Gheorghiu—Cotidis (al cărui elev a fost și semnatarul acestor rînduri, între anii 1937—1942) și Iosif Matias, sînt cadre cu o vastă experiență pedagogică, excelenți tehnicieni, care nu-și precupețesc timpul pentru ridicarea măiestriei sportive a celor pe care îi pregătesc să încrucișeze mănușile în ring.

Ca o exemplificare a competenței corpului de antrenori, ca și a străduinței elevilor, vom aminti doar ultimele succese ale secției de box. În vara aceasta boxerii de la Nicolina au dispus cu 19—1 de reprezentanții juniori ai Progresului Brăila; cu 20—2 de boxerii Voinței Galați; cu 18—2 de cei ai C.S.O. Galați. Au făcut 10—10 cu Energia Constanța, la Constanța și au cîștigat în fața C.S.O. Suceava.

Dintre boxerii clubului Nicolina, Florin Costinescu, categoria 67 kg — junior II este campion național, Vasile Ciuraru, cat. 75 kg — junior I, vicecampion național, Gh. Călin, cat. 71 kg este selecționat în lotul național. Clubul Nicolina Iași a avut la box 12 campioni de zonă, dintre care, în etapa finală a campionatului, 6 s-au clasat în primele 3 locuri. Moldoveni visători ...

Abordînd problema sportului ieșean desigur că ar trebui să mai vorbim în continuare și despre echipa de rugbi a clubului Politehnica, cu o comportare meritorie în campionatul republican, despre secția de călărie condusă de inimosul Alexandru Cormanenco, un inovator în privința dresajului cailor la săriturile peste obstacole, și un desăvîrșit instructor, ar trebui să vorbim despre...

Spațiul restrîns ne obligă să ne oprim însă aici. Dar nu înainte de a-i felicita cu toată căldura, pentru

DIN LETOPISEȚUL SPORTULUI IEȘEAN

■ Prima mențiune scrisă, privind sportul ieșean, datează din anul 1837 și aduce la cunoștință că a luat ființă societatea «Sanetăria» cu sediul în imediata apropiere a pădurii Breazu. Membrii acestei societăți trăgeau la țintă, practicau călăria și învățau «duelul».

■ Grigore Sturdza sau Beizadea Sturdza-Vițelul, cum i se mai spunea, fiul domnitorului moldovean Mihail Grigore Sturdza făcea exerciții pentru întărirea mușchilor, într-o sală de gimnastică utilată cu diverse aparate aduse din străinătate. Grigore Sturdza era poreclit Vițelul pentru obiceiul care și-l făcuse de a înconjura zilnic castelul purtînd pe umeri un vițel. Cu timpul, vițelul bineînțeles că a crescut, a devenit un bou în toată puterea cuvîntului, dar chiar și în această situație Grigore Sturdza continua să-l plimbe în jurul castelului, purtîndu-l cu dezinvoltură pe umerii săi vînjoși. În anul 1875, la vîrsta de 60 de ani, Grigore Sturdza era încă în depline puteri. Dovada? Nu ajunsese încă să-și întrerupă plimbările-i originale...

■ În calitatea sa de referent al școlilor naționale din Moldova, Gheorghe Asachi introduce pentru prima oară în anul de învățămînt 1840—1841, la Academia Mihăileană, exerciții de gimnastică, scrima și înotul drept materii obligatorii pentru elevi. Pentru mai buna practicare a acestor sporturi Gh. Asachi propune să fie angajat ca instructor, maestrul Suzato, un acrobat de la un circ ambulant.

■ Din voința domnitorului Alexandru Ioan Cuza este numit în anul 1859, la Școala Militară din Iași, drept profesor de gimnastică, acrobatul Spinzi.

■ Pînă la legea «instrucției» din anul 1864, conținutul de bază al gimnasticii, ce se preda în școli, cuprindea următoarele exerciții:

1) Mișcările brațelor și mișcările corpului întreg;

2) Săritura în lungime și în înălțime de pe loc și de departe;

3) Exerciții la paralele și trapez;

4) Fuga după regulile gimnasticii și fuga la întrecere;

5) Lupta cu tragerea la frînghie;

6) Exerciții la vîrtelniță sau fuga în cerc;

7) Suirea pe prăjini și funii.

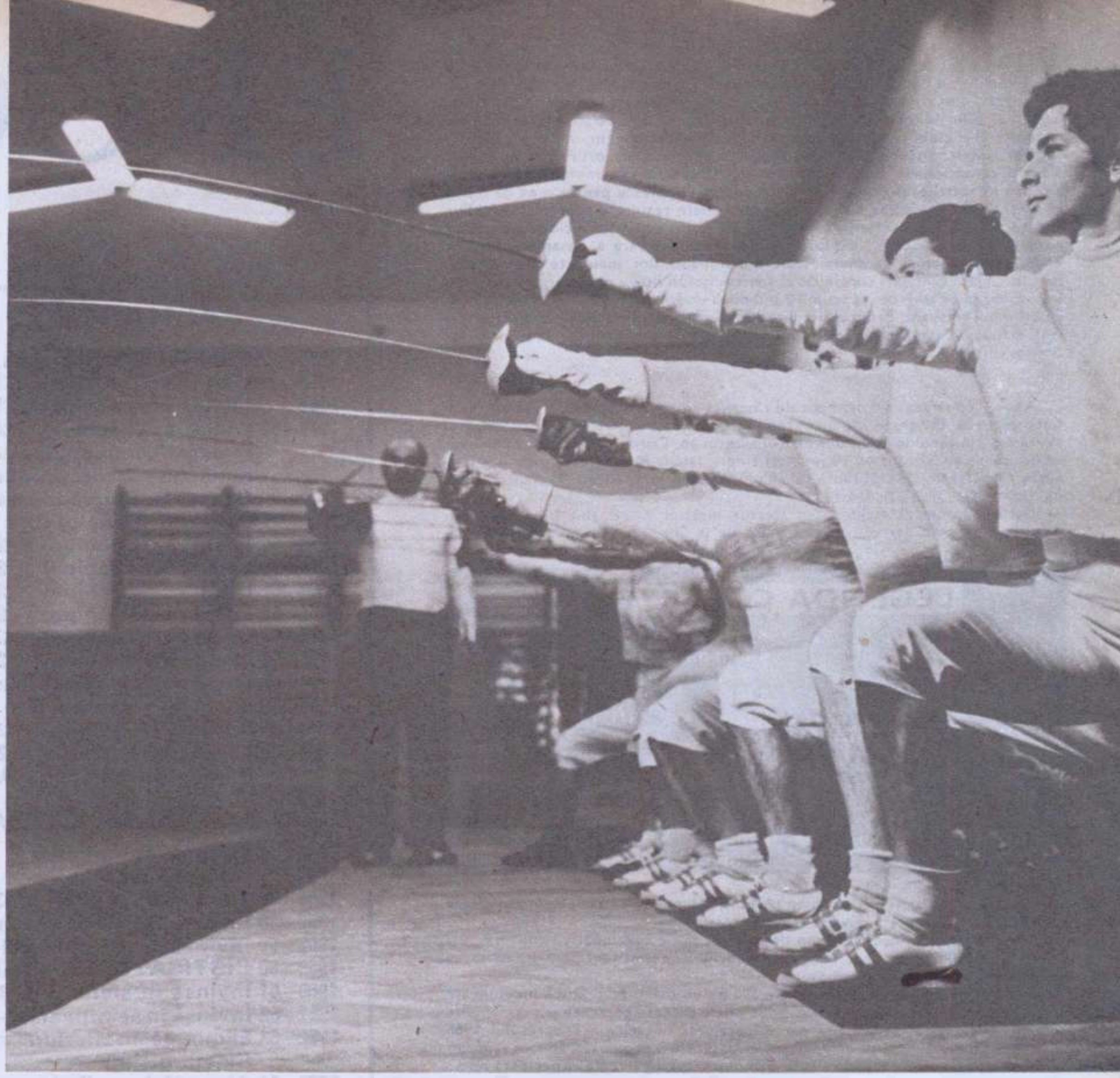
■ În anul 1868, profesorii universitari și de liceu din Iași semnează actul de naștere a unei societăți în cadrul căreia inițiatorii acesteia își propun să facă gimnastică. Ideea emisă de către unul dintre membrii fondatori, ca programul de gimnastică să fie executat într-o șură, din curtea universității, este primită cu îndelungi aplauze.

■ În anul școlar 1872—1873, la liceul Național din Iași este introdus un program de exerciții militare în fiecare duminică dimineața, obligator pentru toți elevii.

■ Între anii 1851—1899 ființează în Iași o Societate de hipism, iar în 1877, tot la Iași, se înființează o Socie-

bunele lor rezultate, pe cîțiva dintre cei mai merituoși cultivatori ai frumoasei flori care este sportul, în terenul bun, roditor, al tineretului ieșean — profesorii VASILE ULTIMESCU, EUGENIA RAICU, ANGELESCU AURORA, CONSTANTIN IOANIȚESCU.

P.S. Sportul ieșean ar cunoaște, desigur, o și mai accentuată dezvoltare, dacă baza materială (terenurile, sălile de sport) ar fi direct proporțională cu numărul mare de tineri dornici să practice o disciplină sau alta. Iașul are un ștrand, dar nu și un bazin de înot, regulamentar, pentru sportivi (fie el și descoperit). La Iași sînt total insuficiente terenurile de volei, de baschet, de handbal, pistele de atletism și sălile de sport. Cînd această stare de lucruri va fi remediată, fie ea și parțial, progresul sportului în nordul Moldovei va fi mai vizibil, iar cei care își mai ascund slaba activitate în unele ramuri de sport (atletism, natație, gimnastică, handbal, baschet), motivînd lipsa condițiilor materiale, vor rămîne descoperiți, nemaiavînd scuze.

O parte dintre scrimerii clubului Politehnica. În prim plan, Dan Irimiciuc. În plan mai îndepărtat, vrednicul antrenor Nicolae Pufnei.

◀ Baschetbaliștii de la Politehnica au căpătat drept de joc în prima divizie a țării. Iată o echipă pe care am dori să o vedem acționînd în campionat cu mai mult succes.

Iași 1936: *Echipa de box a societății «Sport și Muzică» condusă de maestrul Gh. Popescu (în mijloc). În stînga maestrului îi distingem pe Leonida Gheorghiu (campion al României la categoria mijlocie — 1936) și pe D. Ciornei. În dreapta antrenorului pot fi văzuți N. Băncescu (campion al României la categoria semimijlocie — 1936) și Mircea Arcu (campion național la categoria mijlocie — 1934).*

tate internațională de tir și gimnastică, care avea să fie frecventată de un număr important de membri.

■ În anul 1881 este angajat ca profesor de gimnastică la toate clasele gimnaziului central din Iași, Antoine Souris, un acrobat francez.

■ Vasile Negruzzi, absolvent al cursului de maeștri, de pe lîngă Societatea Turnverein din Iași (filiala asociației cu același nume care funcționa în București), organizează în anul 1885 o școală particulară unde să poată fi formate primele cadre de specialitate în gimnastică. Elevii acestei școli, devenind acrobați de clasă, întreprind împreună cu profesorul lor turnee demonstrative în Moldova, ca și în întreaga țară.

■ Primăria orașului Iași dă aviz favorabil pe adresa Nr. 6837 din 20 iulie 1884, în care se cere municipalității să recunoască drept oficială o nouă societate de gimnastică. În statutul acestei societăți, la articolul 1 este specificat: «**Societatea are ca scop să procure membrilor săi ocaziunea de a se dezvolta în gimnastică și în alte asemenea exerciții corporale, precum și în scrimă și înotare etc... menite să întărească corpul, dîndu-i o dezvoltare sănătoasă**»...

■ Cea mai importantă societate sportivă ieșeană, «Sport și Muzică» a luat ființă la 14 noiembrie 1902. Actul de naștere al acesteia a fost semnat în cancelaria Institutului pedagogic universitar de către V. Negruzzi, I. Găvănescu, P. Bujor, I.V. Praja, V. Teodoreanu și Th. Berescu. Societatea a pornit la drum cu 5 secții (gimnastică, tir, scrimă, turism și muzică), iar mai apoi a cooptat fotbalul, atletismul, natația, tenisul, sporturile de iarnă, boxul și luptele. La înființare, societatea a avut 350 de membri, reprezentanți ai tuturor claselor sociale. Aici erau calificați maeștri de educație fizică. Prin aceasta, societatea «Sport și Muzică» a fost prima școală din Moldova cu drept de pregătire a tinerilor pentru funcția de profesori de educație fizică. Pînă în anul 1925, cînd a luat ființă în București O.N.E.F. — societatea ieșeană «Sport și Muzică» formase 140 de maeștri, profesori de educație fizică, care funcționau la diverse școli și licee din întreaga țară.

■ Bazele stadionului sportiv din Dealul Copoului (actualul stadion «23 August») au fost puse în anul 1910. Distrus în timpul primului război mondial, stadionul a fost refăcut, iar în acești ultimi ani el a fost modernizat, devenind o bază sportivă cu care se mîndrește nu numai Iașul, dar întreaga Moldovă.

■ Ștrandul Iașilor, din spatele Palatului Culturii, a fost construit în anul 1927.

PROGRES

Istoria Progresului este bine cunoscută. De-a lungul anilor, echipa de pe strada Dr. Staicovici a fost «a patra echipă bucureşteană». Această poziţie în ierarhia careului Capitalei părea să fie o fatalitate. O fatalitate care era alimentată, obiectiv, de faptul că Progresul se complăcea în situaţia de a fi un «salon al refuzaţilor». Orice jucător care «întrerupea relaţiile» cu unul din celelalte trei cluburi bucureştene, îşi găsea un culcuş sigur la Progresul.

Dar, această situaţie avea două tăişuri. E adevărat, uneori Progresul realiza achiziţii senzaţionale, datorită conjuncturii. (E suficient să amintim că Progresul a reuşit în acest fel să-l obţină pe Ozon sau pe Dinulescu pentru a ne da seama că metoda lui «ce pică» a dat pe parcurs unele rezultate spectaculoase. Din păcate, cu ajutorul acestei «metode» nu s-a putut constitui niciodată o echipă adevărată. Cele cîteva «explozii» în partea superioară a clasamentului sînt rodul unor eforturi de moment ale individualităţilor integrate prin jocul... sorţilor. Viaţa echipei a continuat să semene cu un fluviu presărat cu cataracte. E suficient să ne amintim că acum 10 ani, după un spectaculos 7—0 în campionat, cu Ştiinţa Timişoara, Progresul a pierdut Cupa României, cu 1—0, în faţa aceleaşi echipe, la numai cîteva zile după scorul dezastruos administrat studenţilor timişoreni.

•

Anul 1968 anunţă un moment de răscruce în viaţa «celei de a patra echipe bucureştene». Progresul nu mai vrea să fie un «salon al refuzaţilor». E destul să arătăm din capul locului că în cursul acestui an, Cornel Drăguşin a promovat în echipă nu mai puţin de 10 jucători tineri. Iată-i: Manta (cu 6 jocuri), Marinescu (7), Grama (14), Mirăuţă (5), Radu Ionescu (11), Alecu (7), Mocanu (2), Beldeanu (3), Decu (3), Goia (1).

Dacă adăugăm că majoritatea acestor jucători tineri sînt promovaţi din pepiniera proprie, iar ceilalţi sînt aduşi de la Olteniţa (Grama), de la Buzău (Goia) sau de la Palatul Pionierilor (Alecu), e limpede că Progresul realizează o cotitură fundamentală în viaţa sa de club.

Totul e ca acest început demn de admirat să fie continuat cu consecvenţă. În acest scop e nevoie ca antrenorii să fie sprijiniţi permanent pentru realizarea echilibrului în munca de promovare.

Avem convingerea că Progresul se află pe un drum bun. După îndelungate experienţe «de laborator» care au adus unele succese pasagere şi permanente fenomene de criză, pe de altă parte, curajoasa hotărîre a Progresului 1968 merită să fie continuată cu orice risc. Cei 10 jucători promovaţi au fost aruncaţi în focul luptei cu o temeritate care demonstrează că actuala experienţă nu va rămîne doar o... experienţă. Faptul că un Goia, un Beldeanu sau un Decu au fost aliniaţi împotriva unor echipe ca Dinamo sau Steaua, demonstrează că tehnicienii Progresului au vrut să-şi dea seama chiar de la început dacă tinerii jucători au calitatea fundamentală a unui fotbalist — adică, dorinţa de afirmare fără a precupeţi vreun efort.

Militînd pentru tinereţe, Progresul nu uită nici un moment că greul luptei revine încă «bătrînilor» echipei, care au demonstrat un ataşament remarcabil. E suficient să amintim cazul lui Oaidă şi Neacşu. Acum doi ani, aceşti doi jucători au fost declaraţi necorespunzători, primind dezlegare pentru categoria C. A fost suficient însă ca Oaidă şi Neacşu să fie rechemaţi, pentru a redeveni doi oameni de bază în echipa Progresul. Astăzi, Oaidă, la 36 de ani, continuă să fie «spărgătorul de front» al «bancherilor», în timp ce Neacşu este o rotiţă indispensabilă la mijlocul terenului, care reuşeşte să acopere o zonă imensă, mai mare decît cea a halfului centru de pe timpuri.

Progresul se află în plină transformare. Astăzi, echipa lui Oaidă avansează cu paşi siguri, extinzîndu-şi registrul între stima pe care o acordă bătrînilor şi dragostea cu care-i înconjoară pe cei tineri.

Ioan CHIRILĂ

LEGENDA COPERTEI IV

NEACŞU	28 ianuarie	1939	1,71 m	76 kg
POPESCU (Viorel)	4 noiembrie	1941	1,70 m	70 kg
MĂNDOIU	20 august	1943	1,78 m	74 kg
MANTA	2 iunie	1943	1,82 m	77 kg
GRAMA	22 ianuarie	1944	1,81 m	73 kg
CONSTANTINESCU (A)	12 martie	1945	1,73 m	63 kg
Jos:				
IONESCU R.	4 august	1951	1,73 m	63 kg
MATEI	11 iunie	1940	1,73 m	66 kg
OAIDĂ	9 aprilie	1933	1,79 m	80 kg
ŞOANGHER	18 iulie	1952	1,68 m	63 kg
ŢARĂLUNGĂ	8 iunie	1945	1,70 m	65 kg

PALMARESUL ÎN CAMPIONAT...

1954	Promovează în divizia A, sub numele Progresul F.B.						
1955	Locul 3 (13 echipe)	24	13	7	4	39:22	33
1956	Locul 9 (13 echipe)	24	8	6	10	34:39	22
1957—58	Locul 4 (12 echipe)	22	13	0	9	55:31	26
	În acest campionat, atacul Progresului a înscris cel mai mare număr de puncte. Iată componenţa lui: Oaidă, Ozon, (M. Smărăndescu), Mateianu, Dinulescu, P. Moldoveanu (Banciu).						
1958—59	Locul 6 (12 echipe)	22	9	3	10	39:34	21
1959—60	Locul 9 (12 echipe)	22	7	5	10	36:39	19
1960—61	Locul 9 (14 echipe)	26	10	5	11	48:51	25
1961—62	Locul 3 (14 echipe)	26	12	7	7	47:32	31
1962—63	Locul 9 (14 echipe)	27	10	7	10	45:49	27
1963—64	Locul 4 (14 echipe)	26	11	5	10	40:45	27
1964—65	Locul 14 (14 echipe) Retrogradează în categoria B.						
1965—66	Joacă în categoria B şi revine în A						
1966—67	Locul 10 (14 echipe)	26	9	6	11	29:34	24
1967—68	Locul 13 (14 echipe)	26	6	9	11	23:31	21
	Rămîne în categoria A după barajul de la Timişoara.						

...ŞI ÎN CUPA ROMÂNIEI

1954	Absentă în optimi.
1955	Absentă în optimi.
1956	Eliminată în optimi: 2—3 cu Metalul Cîmpia Turzii.
1957—58	Învinsă în finală: 0—1 cu Ştiinţa Timişoara.
1958—59	Învinsă în semifinală: 1—2 cu C.S.M. Baia Mare.
1959—60	CÎŞTIGĂTOARE. Finala: 2—0 cu Dinamo Obor.
1960—61	Învinsă în sferturi: 0—3 cu C.C.A.
1961—62	Învinsă în semifinală: 0—4 cu Rapid.
1962—63	Eliminată în sferturi, «la vîrstă», după 1—1 şi 2—2 cu Siderurgistul.
1963—64	Absentă în optimi.
1964—65	Eliminată în semifinală, «la vîrstă», după 2—2 cu «U» Cluj.
1965—66	Eliminată în sferturi: 1—1 cu C.F.R. Timişoara.
1966—67	Absentă în optimi.
1967—68	Eliminată în semifinală: 3—4 cu Dinamo Bucureşti.

ECHIPA ETALON A ULTIMILOR 15 ANI

(alcătuită de antrenorul Cornel Drăguşin)

MÎNDRU

DOBRESCU — MĂNDOIU — CARICAŞ — SOARE

M. SMĂRĂNDESCU — ŞTIRBEI

OAIDĂ — OZON — MATEIANU — DINULESCU

CORNEL DRĂGUŞIN

antrenor principal

S-a născut în Bucureşti, la 29 martie 1926. N-a fost un fotbalist de prim plan. A jucat portar, la Industria lutei. În anul 1949, fiind militar în cadrul C.C.A., a început meseria de antrenor, cu juniorii C.C.A., la sugestia experimentatului antrenor Ronnay, care i-a îndrumat primii paşi în această muncă dificilă. A lucrat alături de Ronnay timp de 5 ani (1949—1954). În anul 1954 preia echipa de juniori a Progresului, cu care cîştigă campionatul naţional. În anul următor antrenează, în calitate de secund, «tineretul» Progresului. De-a lungul perioadei 1956—62, lucrează în permanenţă ca secund, alături de antrenorii Lupaş, Gică Nicolae, Dincă Schileru. În sezonul 1962—63 îşi desfăşoară activitatea de antrenor în Irak, la Bagdad. Revine în ţară, tot la Progresul, pentru a fi solicitat apoi în Siria, unde activează cu succes, la Damasc (1965—66). În anul 1967, Cornel Drăguşin este antrenor federal şi se ocupă de echipa naţională de tineret. Începînd cu anul 1967, la 1 septembrie, el preia din nou echipa Progresul, în calitate de antrenor principal.

Cornel Drăguşin este un antrenor în care se îmbină un spirit organizatoric deosebit de dezvoltat, un echilibru deplin şi un foarte pregnant cult al disciplinei. Realist prin excelenţă, Cornel Drăguşin ştie să aleagă ideia de joc cea mai adecvată potenţialului echipei sale.

FLORIN STIRBEI

antrenor secund

S-a născut în Bucureşti, la 31 ianuarie 1920. A început să joace fotbal — în mod organizat — în anul 1946, la I.T.B. În 1949 şi în 1950 a evoluat în cadrul echipei I.C.A.S. Apoi, timp de trei ani (1951—54), a jucat la Oradea, la Progresul I.C.O. (care făcea parte, de altfel, din aceeaşi asociaţie). Revenit în Bucureşti, în 1954, Florin Ştirbei a îmbrăcat tricoul Progresului «metropolitan», pe care avea să-l onoreze timp de 12 ani, pînă în 1966, cu o seriozitate şi cu o constanţă demnă de admiraţie. Odată cu abandonarea ultimului tricou de jucător, Florin Ştirbei a făcut trecerea directă la profesiunea de antrenor. Începînd din 1966 şi pînă astăzi el deţine calitatea de antrenor secund al Progresului.

Florin Ştirbei a fost un foarte bun jucător de categoria A. A îmbrăcat de mai multe ori tricoul echipei naţionale B. El a reprezentat întotdeauna un «cîmp magnetic» pentru echipa sa. Excelînd ani îndelungaţi în postul de mijlocaş stînga, Florin Ştirbei s-a adaptat imediat, pe postul de stoper stînga, în interesul echipei sale, deîndată ce consacrarea sistemului 4-2-4 a impus-o.

Florin Ştirbei este un bun secondant al antrenorului principal. Spirit moderat, el reprezintă un adevărat liant sufletesc pentru echipa sa.

NU MAI VREA SĂ FIE UN „SALON AL REFUZAȚILOR“

1

2

3

1. Oaidă, «bătrînul» cu șapte vieți, continuă să fie «linia întîi» a Progresului.
2. Neacșu, jucătorul care poate alerga cît doi, acoperind deseori momentele de slăbiciune ale coechipierilor săi.
3. Mocanu. L-am ales la întîmplare dintre cei 10 «promovați 1968» ai Progresului. Acum, totul depinde de el...
4. Cînd Mîndru și Matache se «ceartă», pe copertă apare... Manta.
5. Matei rămîne acelaș jucător elegant. (Fază din meciul Progresul — A.S.A. Tg. Mureș 2—0, desfășurat la... Ploiești).

4

5

DINAMO, W.B.A. ȘI... IEPURII

Cel mai simplu lucru din lume e să accepți că e normal acel 1—1 al lui **DINAMO** cu **WEST BROMWICH ALBION**. Cel mai simplu lucru din lume e să admiți că 1—1 cu cîștigătoarea «Cupei Angliei», fie și la tine acasă, e un rezultat onorabil, el punînd semnul egalității între două **soccer**-uri calitativ deosebite.

Și totuși, această acceptare, această împăcare cu situația creată nu poate fi singura atitudine.

Fără să vrei, gîndul te poartă spre acel Fenerbahce al lui Nelu Nunweiller, care a izbutit să elimine o echipă mai bine cotată decît West Bromwich Albion

De ce a ratat Dinamo victoria la București?

Poate pentru că, așa cum se spune, West Bromwich Albion a jucat la București cel mai bun meci al său din acest sezon.

Poate pentru că înaintașii noștri, care au combinat foarte frumos «în prima», au ratat în situații clarisime.

Poate pentru că — sau, mai bine-zis, **sigur**, pentru că Dinamo a fost o echipă obosită, fiind la capătul unui **forcing** bisăptăminal, pe mai multe fronturi.

Concluzia?

Uneori vrem prea mult și, dacă se poate, pe toate fronturile. Vrem, aproape cu aceeași jucători, să ajungem și în turneul final al Olimpiadei, să cîștigăm și seria cu Portugalia pentru Mexic 1970 și să parcurgem cel puțin drumul pînă

De la Rudy Wetzer la Pîrcălab

de Ioan CHIRILĂ

POVESTEA ECHIPEI NAȚIONALE DE FOTBAL DE LA MONTEVIDEO 1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

1937

După vicisitudinile anului de tristă amintire 1935, după replica firească a anului 1936, ne aflăm astăzi în fața unui an (1937) care reprezintă foarte bine nivelul de atunci al fotbalului românesc.

Anul 1937 debutează frumos cu acel 1—1 cu Cehoslovacia, vicecampioană mondială. Să nu uităm că cehoslovacii au egalat cu 9 minute înainte de fluierul final. Urmează jocul cu reprezentativa Belgiei, un joc inedit dealtfel — ne referim la stilul nou al adversarilor — pe care echipa noastră îl cîștigă clar, victoria doar la limită fiind «zmulsă» de «dracii roșii» abia cu 3 minute înainte de sfîrșit. Al treilea meci al anului a pus echipa noastră în fața unui adversar care o zdrobise cu doi ani în urmă (Suedia—România 7—1 la Stockholm). Și de data aceasta, însă, în al treilea meci al sezonului, reprezentativa noastră și-a «argumentat» calitățile cu un valoros 2—2, pe care avea să-l întărească peste numai o săptămînă, în deplasare, la Lodz, împotriva Poloniei: 4—2.

Cele trei jocuri susținute în turneul baltic marchează oboseala echipei naționale. După un 2—0 cu Lituania, urmează un «nul» cu Letonia și o înfrîngere surprinzătoare în fața Estoniei. Ultimul joc al unui sezon foarte încărcat pentru acea vreme (8 jocuri pe parcursul a 5 luni și jumătate) se încheie cu o înfrîngere la limită în fața Iugoslaviei.

Sezonul 1937 marchează spulberarea legendei potrivit căreia Baratki nu putea juca cu succes în echipa națională. În numai 3 jocuri, după cum veți vedea din casetele tehnice, «minunea blondă» a înscris 5 goluri.

64. ROMÂNIA-CEHOSLOVACIA 1-1 (0-0)

București, 18 aprilie 1937.

ROMÂNIA: David—Bürger, Albu—Vintilă, Iuhasz, Rafinschi—Beke, Covaci, Ciolac, Bodola, Dobay.

CEHOSLOVACIA: Planicka—Bürger—Ctirocky—Kostalek, Proucha Ludl—Fascinek, Kloz, Nejedly, Kopecky, Puc.

Au marcat: Bodola (min. 63) și Nejedly (min. 81).

Arbitru: Barlassina (Italia).

65. ROMÂNIA - BELGIA 2-1 (1-0)

București, 10 iunie 1937.

ROMÂNIA: David—Bürger, Albu—Vintilă, Iuhasz, Rafinschi—Beke, Covaci, Baratki, Bodola, Gică Popescu.

BELGIA: Badjou—Paverick, Joachim—Dahlen, Stynen, De Winter—Boyle, Vorhoof, Capelle, Braine, Van den Eynde.

Au marcat: Baratki (min. 34 și 79), Worhoof (min. 87).

Arbitru: Krist (Cehoslovacia).

în semifinala Cupei Campionilor Europeni.

Dar... (pentru că există întotdeauna un dar).

Un lucru deosebit de important pentru fotbalul nostru de performanță astăzi este să-și dozeze măcar eforturile și să le declanșeze «sută la sută» în direcția cu șansele cele mai mari. Goana după mai mulți iepuri va continua doar să uzeze nervii și speranțele...

I. CH.

P.S. Cine ne poate împiedica, însă, să sperăm că la Birmingham?...

În fotografii:

1. W.B.A. k.o. E 1—0 pentru Dinamo, dar...
2. Nu a existat fază în care fotbaliștii englezi să-i fi lăsat liberi pe jucătorii noștri.
3. Dinu îl asaltează pe Osborne. Ce bine ar fi să nu-i scadă tonusul la Birmingham!

Foto: Ion MIHĂICĂ

66. ROMÂNIA - SUEDIA 2-2 (2-1)

București, 27 iunie 1937.

ROMÂNIA: David—Bürger, Albu—Vintilă, Iuhasz, Rafinschi—Moldoveanu, Covaci, Baratki, Bodola, Dobay.

SUEDIA: Sjöberg—Lundgren, Kallberg—Halmgren, Iakobsson, Svanstrom—Iosefsson, Persson, Iohansson, Bunke, Wetterstron.

Au marcat: Baratki (min. 25), Iohansson (min. 29 și 37), Baratki (min. 89).

Arbitru: Langenus (Belgia).

67. POLONIA - ROMÂNIA 2-4 (2-3)

Lodz, 5 iulie 1937.

POLONIA: Madejski—Gyenza, Szczepaniak—Kotlarczik, Wassiewicz, Kryaszkiewicz—Piec, Pontiek, Matyas, Willimowsky, Wodarsz.

ROMÂNIA: Pavlovici—Bürger, Felecan—Vintilă, Iuhasz, Rafinschi—Moldoveanu, Covaci, Baratki, Bodola, Dobay.

Au marcat: Matyas (min. 2), Dobay (min. 13), Baratki (min. 14), Bodola (min. 18), Matyas (min. 25), Baratki (min. 22).

Arbitru: Klug (Ungaria).

68. LITUANIA - ROMÂNIA 0-2 (0-1)

Kaunas, 9 iulie 1937.

ROMÂNIA: Pavlovici, Felecan, Buibaș—Brandabura, Rășinaru, Rafinschi—Ploeșteanu, Moldoveanu, Sepi II, Bodola, Dobay. Au mai jucat: Covaci, Bogdan, Iuhasz.

LITUANIA: Jamkaucsa—Grabajin, Gelejinak—Willynamen, Martinica, Nedincof—Normandos, Papiris, Paulionis, Sotis, Conderid.

Au marcat: Bogdan (min. 16) și Bodola (min. 86).

Arbitru: Rokks (Estonia).

69. LETONIA - ROMÂNIA 0-0

Riga, 13 iulie 1937.

LETONIA: Bebris—Slawischens, Laumanis—Stankus, Westerman, Lidmaniș—Raisters, Wamags, Robsitis, Schelbels, Kaneps.

ROMÂNIA: Pavlovici—Bürger, Felecan—Brandabura, Iuhasz, Rafinschi—Ploeșteanu, Covaci, Baratki, Bodola, Dobay.

Arbitru: Krist (Cehoslovacia).

70. ESTONIA - ROMÂNIA 2-1 (1-0)

Tallin, 15 iulie 1937.

ESTONIA: Formația echipei estoniene nu a fost transmisă în scurta cronică pe care a transmis-o «Gazetei Sporturilor» un corespondent ocazional.

ROMÂNIA: Pavlovici—Bürger, Buibaș—Brandabura, Iuhasz, Rafinschi—Ploeșteanu, Covaci, Baratki, Bodola, Dobay.

Au marcat: Banaris (min. 23), Bodola (min. 53), Pindel (min. 83).

Arbitru: Krist (Cehoslovacia).

71. IUGOSLAVIA - ROMÂNIA 2-1 (2-0)

Belgrad, 8 septembrie 1937.

IUGOSLAVIA: Glaser—Higl, Matosici—Kragosnik, Gayer, Kokotovici—Tirnanici, Antolkovici, Lesnik, Vujadinovici, Zecevici.

ROMÂNIA: Sadovschi—Sfera, Felecan—Vintilă, Iuhasz, Rafinschi—Bindea, Schwartz, Baratki, Bodola, Dobay.

Au marcat: Vujadinovici (min. 20), Lesnik (min. 28), Baratki (min. 62).

Arbitru: Krist (Cehoslovacia).

Echipa României înaintea meciului cu Lituania.

Oare cum arăta satul olimpic? Iată o întrebare la care mulţi dintre noi cei care nu am avut prilejul să-l vedem nu găseam răspuns. Prezentîndu-vă această imagine credem că lucrurile vor fi foarte clare. Nu era vorba de un sat în înţelesul adevărat al cuvîntului ci de un autentic orăşel modern.

Recordul de spectatori la meciurile de fotbal din cadrul turneului olimpic a fost realizat cu prilejul partidei MEXIC–FRANŢA. 60 000 de spectatori mexicani au fost dezamăgiţi de comportarea reprezentanţilor lor, care au cedat la scor (1—4) în faţa echipei Franţei. În fotografie, cel de-al doilea gol francez înscris cu capul de Charles. În stînga, portarul mexican Vargas.

MEXICO 68 ALBUM

Una dintre medaliile de aur ale sportivilor polonezi a fost obţinută de către halterofilul WALDEMAR BASZANOWSKI, care a dominat întrecerile la categoria uşoară. Cu un total de 437,5 kg el a cucerit detaşat titlul olimpic. Medalia de argint a revenit iranianului Jalayer (422,5).

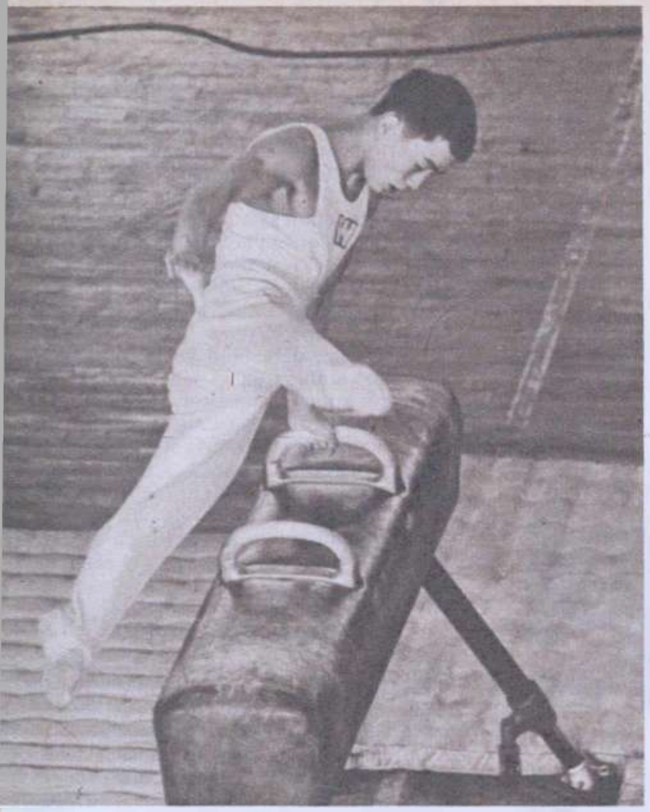

La ciclism, după proba de urmărire pe echipe, au fost ocupate doar două trepte ale podiumului. Pe locul I, echipa DANEMARCEI, formată din G. Asmussen, P. Pederson, M. Jensen şi R. Olsen. (Primii, cicliştii din Republica Federală a Germaniei au fost descalificaţi). Pe locul III — formaţia Italiei.

Fără îndoială, unul dintre cei mai tehnici boxeri care au urcat pe ring în finala olimpică, a fost VALERI SOKOLOV. «Cocoşul» sovietic s-a impus fără dificultate, el demonstrînd o mare măiestrie. Iată-l, în stînga imaginei, luptînd cu englezul CARTER, pe care l-a învins detaşat la puncte.

Deşi gimnastul japonez **TAKESHI KATO** avea şanse să cucerească o medalie olimpică la cal, în cadrul acestei probe el nu a reuşit să se claseze nici măcar în primii şase. În schimb a obţinut o medalie nescontată la sol unde a ocupat locul trei, după alţi doi compatrioţi Sawao Kato, fratele său, şi Akinori Nakayama.

Englezul **BOBBY MC GREGOR** în finala olimpică la 100 m liber. Cu toate că în ultimii trei ani nu a fost învins în Europa, la Jocurile Olimpice, Bobby nu a putut ocupa decît locul IV, după australianul Wenden şi americanii Walsh şi Spitz. Mc Gregor este de profesie arhitect şi are 26 de ani.

Iată şi cîteva... lacrimi olimpice. Ele nu au fost datorate unui insucces, aşa cum am putea crede, ci unei victorii foarte mari. Înotătoarea americană **KAYE HALL** a cîştigat medalia de aur şi a stabilit un nou record mondial (1:06,2) în proba de 100 m spate. Lynette Watson (Australia) şi Kendis Moore (S.U.A.) o... consolează.

OLIMPIC MEXICO 68

Doi vechi prieteni şi rivali: suedezul **BJÖRN FERM** (stînga) şi maghiarul **BALCZO**. Între ei doi s-a dat lupta pentru medalia olimpică de aur la pentatlon modern. Ferm s-a clasat pe primul loc cu 4 964 p; Balczo a ocupat locul doi cu 4 953 p.

Cu ochii aţintiţi spre turn, trăgătorul sovietic **EVGHENI PETROV** aşteaptă să vîneze talerul care va zbura din moment în moment. Calmul şi precizia i-au adus lui Petrov medalia de aur în proba de talere aruncate din turn. Performanţa: 198 de talere doborîte. Pe locul doi, cu aceeaşi performanţă, s-a clasat italianul Garagnani.

Poate nici una dintre întrecerile olimpice nu au cunoscut dramatismul probei complete de călărie. O furtună cum numai în Mexic se poate întîlni a făcut traseul şi mai greu decît era, a deplasat obstacolele. Bilanţul: doi cai au murit epuizaţi şi mai mulţi concurenţi au părăsit traseul în ambulanţele salvării. Iată un concurent chinuindu-se să-şi ajute calul. Învingător în acest infernal concurs a fost francezul **JEAN JACQUES GUYON**.

STEAUA — GRIVITA ROSIE 11—9. Un buchet de jucători în lupta pentru balon la o margine. În absența remarcată a lui Radu Demian militarii au dominat în tușă prin impetuosul Serban (în fotografie el cîștigă un balon, săltat însă ilegal de coechipieri). Serban ar merita selecția.

ÎN PREAJMA UNUI JOC DE TRADIȚIE

ROMÂNIA - FRANȚA

Iată-ne la numai o săptămînă de evenimentul major din viața rugbiului românesc — cea de-a 16-a întîlnire România—Franța. În perspectivă, o nouă confruntare à la David cu Goliath, pentru că — sinceri să fim — cam aceasta este diferența între rugbiul nostru și cel francez, la ora actuală.

La 1 decembrie, la București, va fi desigur, teoretic cel puțin, o luptă inegală. De ce?

Vor sta față-n față, pe de o parte, reprezentanții celor peste 250 000 de mînuitori ai balonului oval din Franța, 15 vedete care au cîștigat, fără înfrîngere, ediția 1968 a Turneului celor cinci națiuni și a căror selecție, se pare, nu a fost o problemă prea dificilă, dată fiind valoarea ridicată a multor rugbiști galici și a vastei lor experiențe internaționale (chiar acum ei vin la București după un lung turneu estival în Noua Zeelandă și Australia și după partidele disputate acasă cu celebrii «Springboks», nume sub care activează rugbiștii Africii de Sud). Pe de altă parte se vor alinia 15 băieți, ai noștri, cu o carte de vizită infinit mai modestă (în acest an doar DOUĂ partide internațări cu Cehoslovacia!!!, întrebăm cu apropo: ce fel de calendar o mai fi și acesta?) și, din păcate, recrutați nu dintr-o masă de sportivi, cum s-ar cădea și cum am dori cu toții, ci dintr-un pumn de practicanți entuziaști, nucleu care în loc să crească, spre regretul nostru, se restrînge, văzînd cu ochii, din an în an.

PALMARES

1919	Paris	Franța-România	48—5
1924	Paris	Franța-România	59—3
1936	Berlin	Franța-România	25—5
1937	Paris	Franța-România	27—11
1938	București	Franța-România	11—8
1957	București	Franța-România	18—15
1957	Bordeaux	Franța-România	39—0
1960	București	**România**-Franța	11—5
1961	Bayonne	Franța-România	5—5
1962	București	**România**-Franța	3—0
1963	Toulouse	Franța-România	6—6
1964	București	Franța-România	9—6
1965	Lyon	Franța-România	8—3
1966	București	Franța-România	9—3
1967	Nantes	Franța-România	11—3

Dar, să fim bine înțeleși, în ciuda acestor factori **obiectivi**, apriori nefavorabili culorilor proprii, băieții noștri nu sînt lipsiți de șanse. Și, aceasta, deoarece ei se autodepășesc de fiecare dată cînd întîlnesc XV-le «cocoșului galic» și fac adevărate minuni de vitejie, așa cum s-a mai întîmplat, de altfel — spre bucuria noastră — și în perioada anilor 1960—1963 (a se vedea palmaresul alăturat). Apoi, e bine să nu uităm că și David l-a învins pe Goliath. Așa că ...

Pe baza formei arătate în ultimele partide din campionat, iată XV-le pe care-l «vedem» a fi cel mai îndreptățit a înfrunta reprezentativa Franței: ȚIBULEAC — DRAGOMIR, DRAGOMIRESCU, IRIMESCU, CORAVU — WUSEK, FLORESCU — CIOBĂNEL, DEMIAN, RĂȘCANU — ȚUȚUIANU, ȘERBAN (VELUDA) — STOICA, IORGULESCU, BACIU.

Și acum, în încheiere, o nedumerire: de ce s-o fi întrerupt campionatul cu trei săptămîni înainte de întîlnirea cu Franța, cînd bine știut este faptul că **cea mai bună pregătire, și singura,** este competiția oficială, **campionatul!** Oare experiența trecutului nu e suficient de probantă în această direcție?

D. CALLIMACHI

$Q = Q_1 + Q_2 + Q_3$ $C = C_1 + C_2 + C_3$ $Q = C(V_1 - V_2)$

$C(V_1 - V_2) = C_1(V_1 - V_2) + C_2(V_1 - V_2) + C_3(V_1 - V_2)$

DINAMO — CONSTRUCTORUL 25—3. Iată-l pe dinamovistul Dragomir, în plin slalom, creînd panică printre adversari. Se va bucura el, în sfîrșit, de încrederea selecționerilor?

Paris. Africa de Sud — Franța *16—11. Cei doi mijlocași la grămadă, față-n față,* **De Villiers,** *cu balonul în brațe, și francezul* **Puget.**

BONAL, PARIÈS, RUIZ -
trei noi internaționali francezi la București

Corespondență specială din Paris de la
ROBERT BARRAN
redactor șef la „Miroir Sprint"

Decepție pentru suporterii francezi la capătul celor două test-meciuri din 9 noiembrie (Bordeaux) și 16 noiembrie (Paris) între XV-le Africii de Sud și cel al Franței. Springboks au cîștigat cu scorurile de 12—9 și, respectiv, 16—11.

Desigur, dacă ar fi să discutăm scorul, am constata că de partea sud-africanilor sînt cele patru lovituri de pedeapsă (n.r. — e vorba de primul meci) ale mijlocașului la deschidere, Visagie, în timp ce francezii și-au realizat punctele din trei încercări: două prin cunoscutul jucător din linia a doua Dauga, una fiind semnată de aripa Bonal. În plus, trebuie precizat că transformerii francezi Boujet, Bonal și fundașul Magois au eșuat întrutotul în încercările lor.

Faptul marcant al primului test-meci a fost însă zdrobirea grămezii franceze de o linie întîia sud-africană, de-a dreptul herculeană, constituită de Myburgh, Pitzer și Marais. Din fericire, în spatele grămezii franceze, depășite, mijlocașul la grămadă și, în același timp, căpitanul echipei, Puget, s-a întrecut pe sine.

O bună impresie a lăsat și noul fundaș Magois, de la La Rochelle, 21 de ani, foarte solid pe picioare și deosebit de dotat pentru jocul pe contraatac. În absența lui Villepreux, în continuare nerestabilit, Magois a obținut — prin performanța sa — dreptul de a figura în echipa care la 1 decembrie va juca la București. Din contra, alți jucători au fost victimele test-meciurilor amintite mai sus. E vorba de pilierul Iraçabal, care va fi înlocuit de Esponda, și de jucătorii din linia a treia ai echipei din Grenoble, Greffe și Chevenay, precum și de mijlocașul la deschidere Boujet, de asemenea de la Grenoble. Aceasta îmi pare a fi cea mai mare surpriză. Boujet va fi înlocuit de un tînăr de 21 de ani, Pariès, de la Biarritz. Acesta a avut, de altfel, șansa de a juca în reprezentativa Sud-Vestului, aceea care, în ciuda tuturor așteptărilor, l-a învins pe Springboks la 11 noiembrie, la Toulouse, cu 11—3! Această echipă a Sud-Vestului va mai da naționalei franceze, în afara lui Pariès, încă un inedit: centrul Ruiz, de la Tarbes.

Iată cîteva schimbări foarte îndrăznețe. Se pare că selecționerii francezi mizează totul pe simpatica carte a tinereții.

N.R. — La închiderea ediției, federația franceză a comunicat echipa care va juca la 1 decembrie la București, în tradiționalul meci cu «XV»-le României: fundaș — Henri Magois (La Rochelle); **treisferturi — Jean Sillières** (Tarbes), **André Ruiz** (Tarbes), **Joseph Maso** (Narbonne), **Jean-Marie Bonal** (Stade Toulousain); **mijlocași — Lucien Pariès** (Biarritz),**Marcel Puget** (Brive); **înaintași — Bernard Dutin** (Stade Montois), **Walter Spanghero** (Narbonne), **Christian Carrère** (Toulon — **căpitanul echipei —, Benoit Dauga** (Stade Montois), **Elie Cester** (TOEC) — **Jean-Claude Noble** (Tyrosse), **Norbert Dargelès** (Tarbes), **Michel Esponda** (Perpignan).

Rezervele anunțate: Jean-Pierre Lux (Tyrosse), **Georges Michel** (Tarbes), **Jean-Louis Bérot** (Stade Toulousain), **Michel Yachvili** (Tulle) și **Jean Iraçabal** (Bayonne).

Bordeaux. Africa de Sud — Franța 12—9. *Talonerul* **Baux** *atacă protejat de coechipierii săi* **Spanghero** *și* **Greffe.**

Foto: MIROIR SPRINT

SPORT
LEI 2,50

PROGRESUL

În picioare: NEACŞU, V. POPESCU, MĂNDOIU, MANTA, GRAMA, A. CONSTANTINESCU.
Jos: R. IONESCU, MATEI, OAIDĂ, SOANGHER şi TARĂ-LUNGĂ.